

Áll egy kunyhó a pusztában.
Falairól festék kopog.
Emléket őriz markában,
Mint a kagylóba zárt homok.

Padlóján egy fakult fénykép,
Rajta megsárgult illatok.
Mintha lélegezne, él még
A szépség, mit itt hagyott.

Szűrőn át sűt be az árnyék,
Táncolnak a poroszlopok.
Némaság a dallamjáték,
A tér keringőzik, forog.

Sánta légy a kis szobában,
Törött tekintetű üveg,
Átszállna rajta az árnyba,
Hívják a bimbózó rügyek.